

MALİ GÜCE GÖRE VERGİ ÖDEME KRİTERİ ANAYASA'DAN

ÇIKARTILMALI MI?¹

Son günlerde yapılan Anayasa değişikliği konusundaki tartışmalar daha çok “demokratikleşme” ekseninde yürütülmektedir. Bu kapsamda kamuoyunda ve siyasi alanda yapılan tartışmalar üç noktada toplanmaktadır. 1-Anayasa Mahkemesi üyelerinin seçimi, 2-HSYK üyelerinin seçimi ve yapısının kısmen değiştirilmesi, 3-Siyasi partilerin kapatılmasının zorlaştırılması. Diğer değişiklikler konusunda genel bir toplumsal uzlaşmanın var olduğu gözlenmektedir. Bu arada Anayasa’da yer alan” ekonomik ve mali kurallarda” da değişiklik yapılması gerektiği dile getirilmektedir. Önerilen mali ve ekonomik değişikliklerden birisi de Anayasa’nın 73. Maddesinde yer alan “mali güce göre vergi ödeme” ilkesinin, mali gücün tanımının bulunmaması veya tanımının yapılamaması gerekçe gösterilerek bu ilkenin Anayasa’dan çıkartılması gerektiği ileri sürülmektedir. Aşağıda mali güç ve ödeme gücü kavramları Anayasa Mahkemesinin muhtelif kararlarından örnekler verilerek suretiyle açıklanmaya çalışılacaktır.

I-Son Üç Anayasa’da “Vergi Ödevi”ne İlişkin Hükümler

a)1982 Anayasası’nın “Vergi Ödevi” başlıklı 73. Maddesinde,

“Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, malî gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür.

Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı, maliye politikasının sosyal amacıdır.

Vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır.

Vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlülüklerin muaflik, istisnalar ve indirimleriyle oranlarına ilişkin hükümlerinde kanunun belirttiği yukarı ve aşağı sınırlar içinde değişiklik yapmak yetkisi Bakanlar Kuruluna verilebilir.” Hükümleri yer almaktadır.

¹ Sakıp ŞEKER, Yeminli Mali Müşavir

b)1982 Anayasasının 73'ncü maddesindeki hükümler 1961 Anayasasının 61. Maddesinde de yer almaktaydı. 1961 Anayasasında Bakanlar Kurulunun vergilerin oran ve hadlerini belirleme yetkisi bulunmamaktaydı. Ancak, 1971 yılında yapılan değişiklikle vergi, resim ve harçların muafiyet ve istisnalarıyla nisbet ve hadlerine ilişkin hükümlerde değişiklik yapmaya Bakanlar Kuruluna yetki verilmiştir.1961 Anayasasının "Vergi Ödevi" başlıklı değişik 61. Maddesi hükmü şöyle idi:

"MADDE 61.- Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, malî gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür.

Vergi, resim ve harçlar ve benzeri malî yükümler ancak kanunla konulur.

Kanunun belli ettiği yukarı ve aşağı hadler içinde kalmak, ölçü ve esaslara uygun olmak şartıyla, vergi, resim ve harçların muafiyet ve istisnalarıyla nisbet ve hadlerine ilişkin hükümlerde değişiklik yapmaya, Bakanlar Kurulu yetkili kılınabilir."

c)1924 Anayasasında mali güç kriterine yer verilmemiş, verginin devletin genel giderleri için halkın pay vermesi şeklinde basit bir tanımı yapılmıştır. 1924 Anayasasının mali konulara ilişkin 84 ve 85. Maddeleri aşağıdaki gibidir:

"Madde 84- Vergi, Devletin genel giderleri için, halkın pay vermesi demektir.

Bu esaslara aykırı olarak gerçek veya tüzel kişiler tarafından veya onlar adına resimler, ondalık alınması ve başka yüklemeler yapılması yasaktır.

Madde 85- Vergiler ancak kanunla salınır ve alınır. Devletçe, illerin özel idarelerince ve belediyelerce alınagelmekte olan resimler ve yüklemeler, kanunları yapılıncaya kadar alınabilir."

II-Mali Güç Kavramı Ne Anlama Gelmektedir?

Gerek 1961 Anayasasında gerekse 1982 Anayasasında verginin mali güce göre ödeneceği kuralına yer verilmiş, 1924 Anayasasında bu hükme yer verilmemiştir. Mali gücün tanımı Anayasa'da yapılmamış olmakla birlikte, bu kavram "ödeme gücü" anlamında kullanılmış olup; uygulamada bir kişinin gelir, servet ve harcamaları mali gücünün göstergeleri kabul edilmektedir. Günümüzde ödeme gücü göstergelerinin gelir, servet ve harcama olarak belirlenmesi, maliye teorisinin ulaştığı bir sonuçtur. Bu ilke, mali gücü fazla olanın, mali gücü az olana oranla daha fazla vergi ödemesi gerektiğini ifade etmektedir. Vergilendirmede asıl olan, ödeme gücüdür. Mali güç de ödeme gücünü belirler. Mali gücün ne anlama geldiği Anayasa Mahkemesinin muhtelif kararlarında tartışılmış olup, gerek teorik düzeyde gerekse pratik uygulamada bu kavramın anlamı konusunda ortak bir anlayışın olduğu söylenebilir.

1.)GVK'nın 46'ncı maddesinin son fıkrasındaki, "...gerçek usulde vergilendirilen mükellefler bir daha hiçbir şekilde basit usule dönemezler. Bu kişilerin aynı türden iş yapan eş ve çocukları da bu faaliyetleri nedeniyle basit usulden yararlanamazlar" hükmünün, Anayasanın 73. Maddesinin "mali güç" ilkesine aykırı olduğu iddiası ile açılan davayı inceleyen Anayasa Mahkemesi **27.9.2006 tarih ve E:2002/133; K:2006/91 Sayılı** kararında ödeme gücü konusunda şu görüşlere yer vermiştir.

"Anayasa'nın 73. maddesinin birinci fıkrasında, "Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür" denilmektedir.

Mali güç, kişilerin ekonomik durumlarına göre vergiye bağlı tutulmalarıdır. Tanımı Anayasa'da bulunmamakla birlikte, genellikle ödeme gücü anlamında kullanılan mali güç, ödeme gücünün kaynağı, dayanağı, nedeni ve varlık koşuludur. Ekonomik değer düzeyini de kapsayan, vergi ödeme gücünü ortaya koyan mali güç sahip olunan değerler toplamıdır. Vergi yükümlülüğünün uygulamadaki ölçütü sayılan mali güç, ekonomik değer düzeyine göre kişi ve kuruluşların yükümlülüğünü belirler. Yasa koyucu, bu olguya göre vergi salar, bu güç oranındaki değişik önlem ve yöntemlerle vergilendirmeyi düzenler, toplanmasını gerçekleştirir. Mali güç ile ekonomik durum arasındaki bağlantı, verginin konusuna göre, "gerçek gelir", "servetin gerçek değeri" ve "gerçek harcama" ile kurulmuştur."

Yüksek Mahkeme, hem gerçek usulde hem de basit usulde, gelir vergisi matrahına 193 sayılı GVK'nun 103. maddesinde gösterilen "gelir vergisi tarifesi" ne göre belirlenen oranların uygulandığını, basit usulde kimi kolaylıkların bulunmasının, bu usule tabi mükelleflerin iş hacmi ve gelirlerinin sınırlı olması ile birlikte, vergi sisteminin özellikle kayıt düzenine uyum sağlayamamalarından kaynaklandığını, bu durumun bu mükelleflerin gerçek usule tabi mükelleflere göre mali güç yönünden daha avantajlı olduklarını ya da gerçek usule tabi mükelleflerin daha ağır bir vergi yükü ile karşı karşıya olduklarını göstermeyeceği gerekçeleriyle itiraz konusu kuralın Anayasanın 73. Maddesine aykırı olmadığına karar vermiştir.

2.)Anayasa Mahkemesi, 3689 sayılı Kanunla Gelir Vergisi Kanunu'na eklenen ve hayat standardı esasına göre vergi alınmasını öngören geçici 35. Maddesinin 3. Fıkrasındaki, "vergilendirilmiş ya da vergi dışı bırakılmış bazı gelir unsurlarının açıklama nedeni olarak kabul edilmemesini" mali güce göre vergi ödeme" ilkesine aykırı bulmuştur.²

Yüksek Mahkeme kararında, gelire dayanmayan bir vergilendirme yönteminin Anayasa'ya aykırı olduğunu, mali güce göre vergilendirmenin, sosyal devletin vergi adaleti ile ilgili bir ilkesi olduğunu, bu ilkenin verginin adaletli ve dengeli dağılımını sağladığını, yasa koyucunun vergiyi koyarken yükümlülerin ekonomik durumunu göz önüne alacak bir sisteme uyması gerektiğini, vergide asıl olanın ödeme gücü olduğunu, mali gücün ödeme gücünü belirlediğini belirttikten sonra; vergi yükümlüsünün mali gücüne göre vergilendirilebilmesi için, gerçek gelirin saptanması gerektiğini, hayat standardı esasının temel nedeninin gerçek gelirin bulunmasına yardımcı yöntem olduğu, bu yönetime göre

² 12.11.1991 tarih ve E:1991/7;K:1991/43 sayılı Karar

saptanan tutarın gerçek gelire (mali güce) olabildiğince yaklaştırılabilmesi için yükümlünün belli bir gelir tutarının karinesi sayılan yaşam düzeyini başka gelirlerle sağladığını kanıtlamasına olanak vermesi gerektiği, oysa dava konusu kuralda vergilendirilmiş yada vergi dışı bırakılmış bir çok gelirin açıklama olarak kabul edilmediği, bu nedenle yükümlünün kendisine, eşine ve çocuklarına ilişkin vergilendirilmiş gelirin yalnız hayat standardı ek gösterge tutarının açıklamasında kullanılmasına izin verildiği, temel göstergelerin açıklanmasında kullanılmaması ve yine yükümlünün kendisine ait emekli, dul ve yetim aylıklarının temel gösterge tutarının açıklanmasında kullanılabilmesi, eşine ve çocuklarına ilişkin bu gelirlerin temel göstergelerin açıklanmasında kullanılmaması sonucunu doğurduğu, bu durumun “mali güce göre vergi ödeme “ ilkesine aykırı düştüğü, yasa kuralının bu durumuyla Anayasanın 73’ncü maddesinde belirtilen mali güce göre vergilendirme amacına ulaşılmasının mümkün bulunmadığı sonucuna varmıştır.

3.) Anayasa Mahkemesi, 3986 sayılı Ekonomik Denge İçin Yeni Vergiler İhdasına İlişkin Kanun’un birinci maddesinin (e) bendinde ücret gelirleri toplamı 600 milyon lirayı aşan ücretlilerin 1993 takvim yılında elde ettikleri ücretlerinin gelir vergisi matrahı toplamı üzerinden %10 ekonomik denge vergisi alınacağına ilişkin hükmü, bu miktar üzerinden %10 vergi ödeyenlerin ellerinde kalan ücret gelirinin 600 milyon lira ve daha fazla toplam ücret geliri elde eden ve bu nedenle de söz konusu vergi yükümlüsü olmayanların ellerinde kalan ücret gelirinden daha az olacağından, kanun hükmünü vergide adalet ve eşitlik ilkelerine aykırı görmüş, (adalet ve eşitliğe uygun olanın 600 milyon lira düşüldükten sonra kalan ücretin vergilendirilmesi olduğu gerektiği belirtilmiştir.) ve Anayasanın 73. Maddesinin birinci ve ikinci fıkralarına aykırı bularak iptal etmiştir.³

4.) Anayasa Mahkemesi, 3986 sayılı Ekonomik Denge İçin Yeni Vergiler İhdasına İlişkin Kanun’ ile yürürlüğe konulan Net Aktif Vergisinin konusu ve matrahına ilişkin kuralları bilanço usulüne göre defter tutanlar yönünden Anayasa’nın 73. Maddesine aykırı bulmamış ancak net aktif vergisinin konusu ve matrahını gayrisafi hasıllata bağlayan 5 ve 6’ncı maddelerinin iptaline karar vermiştir.⁴

Kararda, mali güce göre vergilendirme, verginin yükümlülerinin ekonomik ve kişisel durumlarına göre alınmasını ifade ettiği, bu ilkenin mali gücü fazla olanın az olana oranla daha fazla vergi ödemesi gereğini belirlediğini, mali gücün Anayasa’da tanımlanmamakla birlikte genellikle ödeme gücü anlamında kullanıldığı, kamu maliyesi yönünden gelir, servet ve harcamaların mali gücün göstergeleri olduğu, verginin mali güce göre alınmasının aynı zamanda eşitlik ilkesinin vergilendirmede uygulama aracı olarak işlev gördüğü belirtilerek, gayrisafi hasıllatın sanayi, ticaret ve mali alanlarda faaliyet gösteren yükümlüler yönünden anlamının değişik olduğu, gayrisafi hasıllatın yükümlülerin mali gücünü tam olarak yansıtmadığı, ekonominin değişik ya da benzer kesimlerinde faaliyet gösterip de aynı gayrisafi hasıllata sahip olanların mali güçlerinin aynı olmayabileceği gerekçeleriyle, 1993 yılı hesap dönemindeki gayri hasıllatın verginin konusunun ve matrahının belirlenmesinde esas

³ 6.7.1995 tarih ve E:1995/4;K:1995/28 sayılı Karar

⁴ 13.7.1995 tarih ve E:1994/85;K:1995/32 sayılı Karar

alınmasını Anayasa'nın 73. Maddesindeki verginin herkesin mali gücüne göre ödenmesi ilkesine aykırı bulmuştur.

5.) Anayasa Mahkemesi Gelir Vergisi Kanunu'nun 5479 sayılı kanun ile 2006 yılında yapılan değişik 103. Maddesinde yer alan tarifinin " 40.000 TL'den fazlasının 40.000 TL'si için 9.190 TL" ibaresinden sonra gelen, "... Fazlası %35 oranında" ibaresini ücret gelirleri yönünden Anayasa'nın 2 ve 73. Maddelerine aykırı bularak iptal etmiştir.⁵ 103. Maddede yapılan değişiklikten önce ücret gelirlerinin ilk gelir basamağı diğer gelir unsurlarına göre 5 puan daha düşük tarifeye göre (%15) başlamakta ve üst gelir dilimi de diğer gelir unsurlarına göre 5 puan düşük tespit edilmiş idi. 5746 sayılı Kanun ile yapılan değişiklik ile bütün gelirler için tek tarife benimsenmiş, bütün gelir unsurları %15'ten başlayıp %35'e varan oranda vergilendirilmesi öngörülmüştür. Yapılan düzenleme ile orta ve üst düzeyde gelir elde eden ücretlilerin vergi yükü artırılmıştır.

Dava dilekçesinde, GVK'nın 31'nci maddesinde ücret gelirlerinin vergilendirilmesinde yer alan özel indirim uygulamasının 1.1.2004 tarihinden geçerli olmak üzere yürürlükten kaldırıldığı ve bu düzenleme ile de ücretlilerin gelir vergisi artırılarak vergi yükünün adaletli ve dengeli dağıtılması ve vergilendirmede eşitlik ilkesinin zedelendiği iddia edilmiştir.⁶ İtiraz dilekçesinde ayrıca, Yüksek Mahkemenin E:1994/91 sayılı Kararına atıfta bulunularak, iptali istenen ibare ile ücretlilerin vergi yükünün, vergi yükünün adaletli ve dengeli bir biçimde dağılım ilkesine aykırı olarak artırdığından Anayasanın 73. Maddesine aykırı davranıldığı, söz konusu yasal düzenlemenin 30.3.2006 tarihinde yürürlüğe girmesine karşın değişikliğin 1.1.2006 tarihinden geçerli olmak üzere elde edilen gelirlere uygulanmasının, ücretlilerin vergi yükünün geriye dönük artırdığı, kazanılmış hakları ortadan kaldırdığı, böyle bir düzenlemenin bir hukuk devletinin yaşama geçirilmesinde olmazsa olmaz iki temel ilkeye, "hukuki güvenlik ve "hukuki istikrar" ilkesinin ihlal edildiği belirtilerek kuralın Anayasa'nın 2 ve 11'nci maddelerine aykırı olduğu iddia edilmiştir. Dava konusu kural Anayasa'nın 2. Maddesine aykırı bulunmamış ve 11'nci maddesiyle de ilgisi görülmemiştir.

Yüksek Mahkeme, Anayasa'nın 2. Maddesinde yer alan sosyal hukuk devletinin, insan haklarına dayanan, kişilerin huzur, refah ve mutluluk içinde yaşamalarını güvence altına alan, kişi hak ve özgürlükleriyle kamu yararı arasında adil bir denge kurabilen, milli gelirin adalete uygun biçimde dağıtılması için gereken önlemleri alan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, güçsüzleri güçlüler karşısında koruyarak sosyal adaleti ve toplumsal dengeleri gözetken devlet olarak tanımlamış, hukuk devletinde vergilendirmenin temel ilkelerinin gözetilmesi, vergilendirmeye ilişkin yasalarda bireylerin hak ve özgürlüklerinin korunması ve hukuk güvenliğinin sağlanması gerektiği belirtilmiştir. Kararda, Anayasa'nın 73'ncü maddesinde, "herkes kamu giderlerini karşılamak üzere mali gücüne göre vergi ödemekle yükümlüdür. Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağıtımı, maliye politikasının sosyal amacıdır" denildikten sonra, verginin mali güce göre alınması ve genellik ilkeleriyle vergilendirmede eşitlik ve adaletin gerçekleştirilmesinin amaçlandığı, mali gücün, ödeme

⁵ 15.10.2009 tarih ve E:2006/95 K:2009/144 sayılı Kararı

⁶ İptal kararından önce 1.1.2008 tarihinden geçerli olmak üzere anılan Kanununun 32. Maddesinde yapılan değişiklik ile üzere sadece ücret gelirlerinin vergilendirilmesinde asgari geçim indirimi devreye sokulmuştur. İptal karar tarihi itibarıyla söz konusu eleştirinin geçerliliğinin kalmadığını belirtmek gerekmektedir.

gücünün kaynağı, dayanağı, nedeni ve varlık koşulu olduğu, yasa koyucunun vergilendirmede, kişilerin sahip olduğu ekonomik değer ile mali güçlerini göz önünde bulundurması gerektiği, mali gücün aynı zamanda vergide eşitlik ilkesinin uygulama aracı olduğu, mali gücü fazla olanın mali gücü az olana göre daha fazla vergi ödenmesi gerektiği, eşitlik ilkesinin ise mali gücü aynı olanlardan aynı, farklı olanlardan ise farklı oranda vergi alınması esasına dayandığı, dava konusu kuralın yer aldığı yeni gelir vergisi tarifesi ile önceki tarifenin karşılaştırılmasında yeni tarifenin önceki tarifeye göre %35 vergi oranlı dilime giren ücretlinin vergi tutarının öncekine göre yüksek olduğunun görüldüğü, yapılan karşılaştırmada ücretliler üzerindeki vergi yükünün diğer gelir vergisi yükümlülerine göre arttığı, yeni tarifenin dördüncü dilimine giren aynı geliri elde eden yükümlülerin vergi yükünün ücret dışı gelir sahiplerinin lehine değişirken ücretlinin aleyhine değişmesinin mali güce göre vergilendirme ilkesine aykırı olarak ağırlaştığı, yasa koyucunun vergi oranlarını belirlerken ücret geliri elde eden yükümlülerin ekonomik ve kişisel durumunu göz önüne alacak bir sistem getirmediği, oranın verginin asli unsurlarından biri olduğu ve mali gücü etkileyen en önemli ölçütlerden biri olduğu, vergilendirmede farklı nitelikteki gelirlerin ayrı vergilendirme yöntem ve oranlarına tabi tutulmasının vergi adaletinin sağlanması için gerekli bulunduğu vurgulanmıştır.

Bunlara ilave olarak, ücret gelirlerinin diğer gelir unsurlarına göre salt emeğe dayalı olarak elde edilen gelir niteliğinde olması ve vergi baskısının yüksekliği nedeniyle özellikle bu geliri elde edenlerin ekonomik durumları ile vergi oranları arasında doğrudan bir bağlantı kurulmaması ve ücretlilerden vergi alınırken mali gücün göz ardı edilmesinin düşünülemeyeceği, Anayasa'nın 55. Maddesinde ücretin emeğin karşılığı olduğu, Devletin çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal haklardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alacağı, Anayasa'nın ücreti diğer gelirlerden farklı olarak özel şekilde düzenlediği bu düzenlemede ücretin özellikli ve ayrık durumunun gözetildiği, 73 ve 55. Maddelerinin birlikte değerlendirilmesinde, ücret gelirlerinin ücret dışı gelirler ile aynı oranda vergiye tabi tutulması ve hiçbir önlem alınmadan ücrette azalmaya neden olacak şekilde yükseltilmesinin adalet ilkesini zedeleyeceğinden GVK'nın 103'ncü maddesindeki "... fazlası %35 oranında... ibaresi, "ücret geliri yönünden Anayasanın 2 ve 73. Maddelerine aykırı bulunarak iptal edilmiştir. Yüksek Mahkeme ücret gelirlerinin vergilendirilmesinde vergi teorisindeki "ayırma ilkesi" nin göz önünde bulundurulmasını Anayasa'nın 55. Maddesindeki ücretlere ilişkin özel hükmü de gerekçe göstererek, vergi teorisinde tartışılan bir kuralı Anayasal bir kural olarak değerlendirmiştir. Oysa ücret gelirlerinin vergilendirilmesinde pozitif ayrımcılık niteliğindeki "asgari geçim indirimi" uygulaması vergi sistemimizde bulunduğu halde, kararda bu duruma hiç değinilmemiş olması, kararın katılmadığımız ve eksik bulduğumuz yönünü oluşturmaktadır.

III- Sonuç: Mali Güç Kavramına Neden Karşı Çıkılmaktadır?

Anayasa Mahkemesinin yukarıda incelediğimiz muhtelif kararlarından da görüleceği üzere, mali güce göre vergi alınmasından maksat, kişilerden ödeme gücüne göre vergi alınmasıdır. Ödeme gücünü belirleyen kriterin (ölçütün) gelir, servet veya harcama olduğu, mali güce göre vergi alınmasının vergilendirmede adalet ilkesinin teminatı niteliğinde bulunduğu sonucuna varılmaktadır. Mali güç kavramının Anayasa'dan çıkarılması halinde

vergi adaletinin hangi ölçüte göre gerçekleştirileceği belli değildir. Adalet kavramı tek başına bir anlam ifade etmez. Varlık vergisini veya net aktif vergisini koyanların da kendilerince adalete uygun davrandıklarına hiç kuşku yoktur. Hiçbir iktidar sahibi adalete uygun kural koymadığını söylemeyecektir. Sorun adaletin hangi ölçütlere göre sağlanacağıdır. Adaletin hangi ölçüte göre sağlanacağını Anayasa’da gösterilmesi ve kanun koyucunun da bu ölçüte veya ölçütlere göre kanun yapması veya kanun yaparken bu ölçütleri göz önünde bulundurması gerekmektedir. Mali güç kavramı mutlak değişmez bir kavram değildir. Zaman içinde mali gücün tanımı değişebilir. Bu kavramın Anayasa’da yerini koruması sosyal ve ekonomik gelişimin ve değişimin önünde bir engel olarak görülmemelidir. Mali güç kavramının Anayasa’da bir tanımının yapılmamış olması bu kavramın zaman içinde anlamının değişmesine ve farklı yorumlanmasına yol açabileceği için iyi bir durumdur. Bu durum mali güç kavramının dinamik bir yapıya sahip olduğunu gösterir. Kim bilir, belki bir gün, çalışma çağındaki kişilerin beyin gücü veya kol gücü mali güç sayılarak vergiye kaynaklık edebilir.

Anayasa Mahkemesinin kararları incelendiğinde geçmiş elli yıllık süreçte mali güç kavramının büyük ölçüde yerli yerine oturduğu görülmektedir. Bu nedenle mali güç kavramının tanımlanamadığı, bu nedenle Anayasa’dan çıkartılması gerektiği şeklindeki görüşlerin haklı bir tarafı bulunmamaktadır. Mali güç kavramının Anayasa’dan çıkartılması halinde, kanun koyucunun mutlak eşitlik anlamında bütün bireylerden gelir durumuna bakılmaksızın eşit tutarda vergi istemesinin önü açılacaktır. Böyle bir düzenleme ile herkesten eşit tutarda vergi alınmış olabilir, ancak bu vergilendirme adil olmaz, kelle vergisine veya geçmiş uygulamalarda görüldüğü gibi haksız vergilerin (varlık vergisi, net aktif vergisi, hayat standardı vergisi gibi..) alınmasının yolu açılmış olur. Anayasa’da mali güç kavramının bulunması siyasal iktidarların haksız ve keyfi vergi koyma ve toplumun bir kesimine karşı haksızlık yapma ihtimalini de asgariye indirir.

Mali güce göre vergi alınması, diğer bir ifade ile az kazananın az, çok kazananın daha fazla oranda vergi alınması gelirin yeniden dağıtılmasına da imkan sağlayacağından sosyal adaletin gerçekleşmesine ve sosyal devlet ilkesinin gerçekleşmesine de yardımcı olur. Mali güç kavramı, kişilerin ekonomik ve sosyal durumlarını dikkate almayan “ tek oranlı vergi” uygulamalarına engel olarak görülebilir. Mali güç kavramı başta ücret geliri elde eden geniş halk kitleleri ile düşük gelirli köylü ve esnafı mali ve ekonomik yönden korumakta ve bu kesimlere Anayasal güvence sağlamaktadır.

